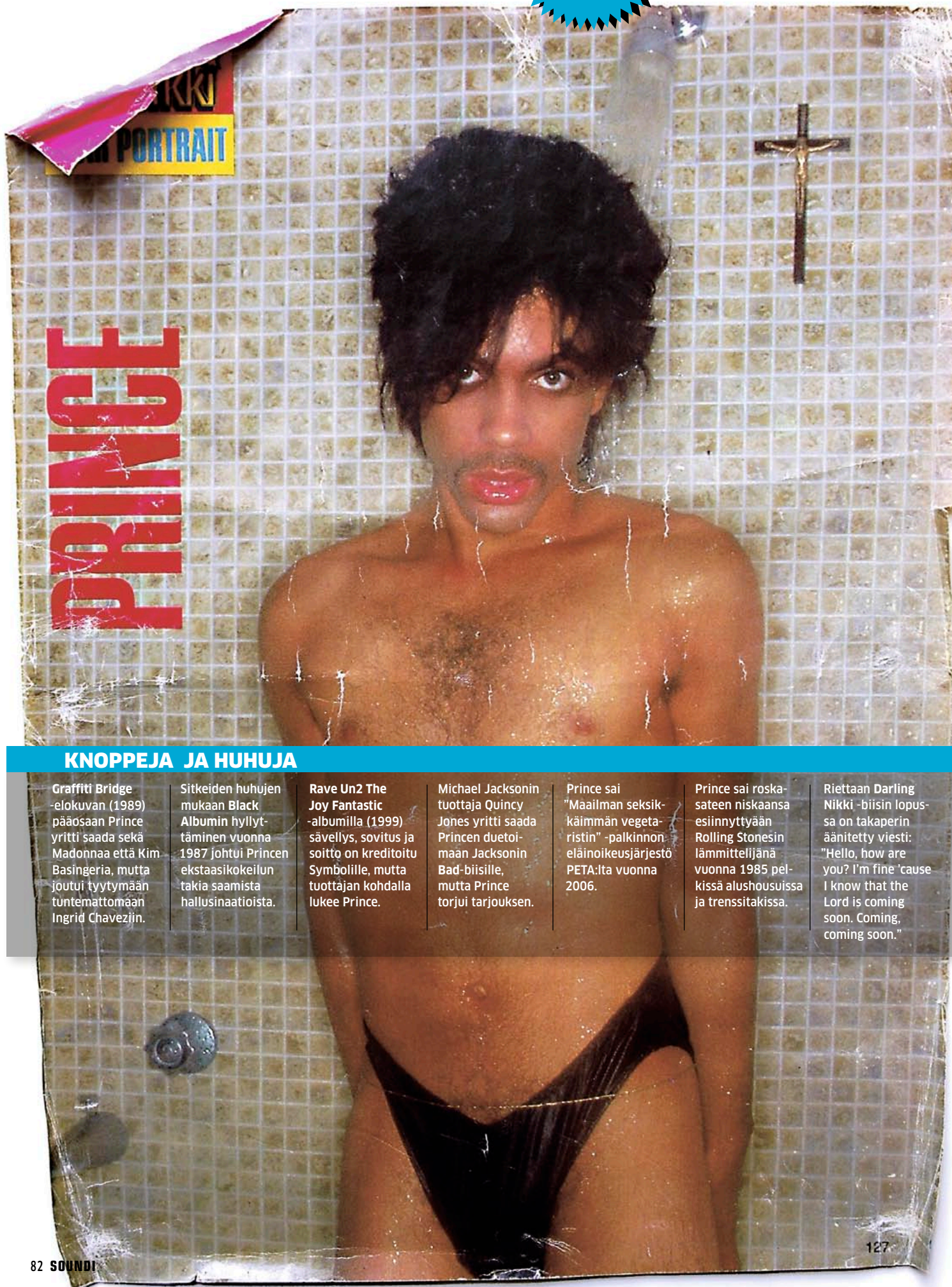




PRINCE

KNOPPEJA JA HUHUA

Graffiti Bridge -elokuvan (1989) pääosaan Prince yritti saada sekä Madonnaa että Kim Basingeria, mutta joutui tyytymään tuntemattomaan Ingrid Chaveziin.

Sitkeiden huhujen mukaan Black Albumin hyllyttäminen vuonna 1987 johtui Princen ekstaasikokeilun takia saamista hallusinaatioista.

Rave Un2 The Joy Fantastic -albumilla (1999) sävellys, sovitus ja soitto on kreditoitu Symbolille, mutta tuottajan kohdalla lukee Prince.

Michael Jacksonin tuottaja Quincy Jones yritti saada Princen duetoimaan Jacksonin Bad-biisille, mutta Prince torjui tarjouksen.

Prince sai "Maailman seksikäimmän vegetaristin" -palkinnon eläinoikeusjärjestö PETA:lta vuonna 2006.

Prince sai roska-sateen niskaansa esiinnyttyään Rolling Stonesin lämmittelijänä vuonna 1985 pelikissä alushousuissa ja treensitakissa.

Riettaan Darling Nikki -biisin lopussa on takaperin äänitetty viesti: "Hello, how are you? I'm fine 'cause I know that the Lord is coming soon. Coming, coming soon."

									
	1958	1978	1984	1988	1993	1995	2000	2004	2007
	Kesäkuun neljäs päivä Prince Rogers Nelson syntyy Minneapolisisissa.	Debyytti-albumi For You ilmestyy.	Purple Rain -albumi ja -elokuva. Albumi pysyy 24 viikkoa putkeen Billboardin listaykkösenä.	Prince hyllyttää synkän Black Albumin ja julkaisee sen sijaan positiivisen ja hengellisen Love & Sexyn .	Levy-yhtiönä kanssa riitautunut Prince vaihtaa 35-vuotissyntymäpäivänään nimensä mystiseksi symboliksi.	Emancipation -kolmois-cd on ensimmäinen Warner-diilin jälkeinen albumi.	Symbol saa jäädä, ja levyjen kansia koristaa jälleen nimi Prince.	Grammy-esiintyminen Beyoncé'n kanssa, Rock'n'Roll Hall Of Fame -nimitys, Musicology -albumi ja laa-ja kiertue.	Prince soittaa 21 iltaa Lontoon O2-areenalla. Planet Earth -albumi jae-taan Britanniassa ilmaiseksi sano-malehden mukana.

Prince



KUVA VASEMMALLA on kotiovestani. Tarpeen vaatiessa juliste toimii oivallisen keskustelun avauksena ovelle koputtaville Jehovan todistajille: "Ai haluanko keskustella? Toki, keskustellaan vaikka tämän uskonveljenne Princen musiikista."

Vaatii aikamoisia ponnisteluja yrittää jäsentää loogiseksi kokonaisuudeksi sitä kehitystä, jonka aikana julisteen estottomasta pornofunkkaajasta tuli 2000-luvulla ovelta ovelle Vartiotornia jakava, riettaimpia hittejään sensuroiva Jehovan todistaja – joka kaikesta huolimatta edelleen soittaa useimmat kollegansa suohon ja jonka seurana lavalla on häkellyttävän kauniita naisia.

Juuri tällaisiin rajuihin ristiriitoihin perustuu iso osa Princen viehätyksestä.

UUDEEN 1958 SATO oli melkoinen. Supertähtiä syntyi kolme: Madonna Louise Cicconen ja Michael Joseph Jacksonin lisäksi nimen sai Prince Rogers Nelson. Prince on monelta kantilta täydellinen fanaattisen ihailun kohde: tuottelias, ristiriitainen, mystinen, ihailtu, kiistelty ja haukuttu – kaikki tärkeitä pointteja fanisuhteen kannalta.

Monelle miehen 90-luvun nimenvaihtotoilailuja seuranneelle Prince on pelkkä vitsi, mikä omalla kieroutuneella tavallaan tekee miehen nerouden ymmärtämisestä entistä erityisempää. Itsellänikin Prince-diggailu alkoi vitsinä, kun yläasteen kotibi-

leissä naureskeltiin kirjastosta löytyneille todella kummallisen kuuloisille albumeille. Elettiin 90-luvun alkua, ja Räkärödeosta löytyneiden powerpophelmien rinnalla Princen limaiset balladit ja kiihkeit funkkit aiheuttivat naurunpyrskähdyksiä ja hämmennystä.

Edelleen parhaana Prince-biisinä pitämäni *If I Was Your Girlfriend* (1987) oli minulle se avain, jota kautta Princen moniulotteinen musiikki alkoi aueta. Sukupuolirooleilla leikittelyä teksti, tarttuva sävellys, Princen Camille-sivupersoonan nopeutettu lauluäänä ja häämärssista hitaan r'n'b-rytmien kautta vinksahaneeseen lopetukseen päättyvä sovitus kiteyttävät ehkä kaikkein täydellisimmin Princen omaperäisen lähestymistavan popmusiikkiin.

FANISUHTEEN VAHVISTUMISESSA vastarinnan kohtaaminen on tärkeää, ja mikä olisi sen kannustavampaa kuin oman perheen soraäänät. Joten siinä vaiheessa, kun siskoni julisti *Dirty Mind* -albumin (1980) kuulostavan hassulta aerobic-musiikilta, ja U2:ta kuunteleva isoveljeni vain pyöritti päätään, tiesin olevani oikealla tiellä.

Prince-kultti on säilynyt aktiivisena ja lojaalina läpi vuosien, ja faniuden seuraava aste onkin kanssahullujen löytäminen. Siitä alkaa mielipiteiden vaihtaminen, suosikkikokoelmien laatiminen, harvinaisuuksien etsiminen ja suttuisten bootleg-äänitysten jakaminen. Tässä mielessä Prince-har-

rastus on oivallinen, sillä 80-luvulla Princen holvista pääsi vuotamaan melkoinen määrä julkaisemattomia herkkuja. Internet-yhteisöihin sulautumalla voi saada käsiinsä vaikka kopion huikeasta *Testament*-boksista, joka pitää sisällään lähes 50 tuntia virallisesti julkaisematonta studiomateriaalia. Valtaosa siitä on syystäkin jäänyt varastoon, mutta tosfani jaksaa etsiä kultahippuja sieltä seasta.

Bootleg-harrastuksen kulmakivi on kuitenkin liveäänitykset, sillä 80-luvulta löytyy hyvälaatuisia, suoraan äänipöydästä nauhalle napattuja tallenteita. Livenä Princen huikea kitaransoitto ja showmiehen karisma pääsevät todella oikeuksiinsa. Etenkin vuonna 1988 aftershow'ssa Hollannissa taltioitu *Small Club* -livebootleg kilpailee parhaiden studiolevyjen rinnalla. Ensimmäistä virallista liveä saatiinkin odottaa vuoden 2002 *One Night Alone... Live!* -boksiin saakka, eikä se pääse lähellekään vaikkapa 80-luvun parhaat keikat summaavaa *City Lights* -bootlegsarjaa.

VAIN HULLU OLISI eri mieltä siitä, että Princen taiteellinen ja kaupallinen kultakausi osui 80-luvulle. Noina vuosina hän oli paitsi taiteellisesti, myös määrällisesti huimassa vedossa. Pari ensimmäistä albumia 1970-luvun lopulla eivät vielä luvanneet mitään mullistavaa, mutta *Dirty Mind* (1980) paljasti yleisölle sen olemukseltaan räävittömän ja soundeiltaan rohkean pohtähden, joka tuossa julistees-



sakin poseeraa. Siitä eteenpäin Prince kehitti tyyliään vuosi vuodelta ensin minimalistiseen konefunkkiin, sitten lisäsi mukaan rockelementtejä, otti sivuaskeleen psykedelissävytteisen popin pariin ja seuraavaksi täydensi soundiaan puhaltimilla ja jousilla.

Vuosien 1980 ja 1990 välissä hän teki pitkälti täysin omin voimin lähes vuosittain kovatasoisia levyjä, useita hyllytettyjä albumeita ja liudan sivuprojekteja salanimillä. Siinä sivussa hän kiersi maailman areenat pariin kertaan ja kuvasi kolme täyspitkää elokuva, joista ainoastaan osittain omaelämäkerrallista *Purple Rainia* (1984) voi suositella muutenkin kuin kidutusmielessä.

Purple Rain -albumi ja -elokuva tekivät Princestä supertähden. Albumilla Prince teki tietoisin päätöksen yrittää murtautua valkoisen yleisön suosioon vahvoilla rockelementeillä, ja onnistui siinä. Albumin kyseenalaiseksi ansioksi voi lukea myös sen, että riettaan *Darling Nikki* -kappaleen kuultuaan Tipper Gore perusti Parental Advisory -tarroja levyihin liimailevan Parents Music Resource Center -yhdistyksen.

PRINCEN JULKINEN olemus on rakentunut kahdesta vastakkaisesta voimasta. Ensiksi on se shokkiarvoilla pelaava rocktähti, joka 80-luvulla rakensi imagonsa riettaan seksuaalisuuden vaaraan ja 90-luvulla hämmensi vaihtamalla nimensä symboliksi sekä antamalla todella kryptisia haastatteluja.

Toinen puoli on kiistaton musiikillinen lahjakkuus. Debyyttistä lähtien Princen albumeja on koristanut "Produced, Arranged, Composed and Performed by Prince" -maininta, ja etenkin kitaristina hän kuuluu maailman huippujen joukkoon. Princen 80-luvun alussa kehittämä kerroksittaisiin syntetisaattoreihin ja simpelliin Linn-rumpukoneen rytmiin pohjautuvan musiikin vaikutus on selkeästi kuultavissa tämänkin päivän r'n'b- ja elektro-musiikissa.

ERÄS VÄLTÄMÄTÖN, joskin hieman kiusallinen piirre Princen rakastamisessa on sen myöntäminen, että miehen tuotanto on kohteliaasti sanoen epätasaista. Paatuneimmallekin fanille tuottaa tuskaa selvitä 1990-luvun pahimmista rimalanalituksista, ja erityisen noloa ovat olleet Princen yritykset tehdä uskottavaa rapmusiikkia. Sekä hän itse, että New Power Generation -bändiin kuulunut Tony M ovat molemmat raphistorian kankeimpia riimittelijöitä. Princen vahvana puolena voi pitää eklektisyyttä, ja jopa muutamit syrjähyppyt jazzin puolelle kestävät kuuntelua, mutta esimerkiksi klasarivaikutteinen *Kamasutra*-instrumentaalialbumi vuodelta 1995 osoittaa melkoista arvostelukyvyn puutetta.

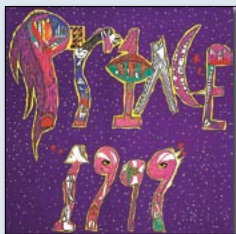
Onneksi me häneen synkkinäkin vuosina uskoimme osaamme iloita viime vuosien niin kaupallisesta kuin osittain taiteellisestakin nousukaudesta. 



ALOITA NÄISTÄ:

PRINCE: 1999 (1982)

Tällä tupla-albumilla Prince vei Linn LM-1-rumpukoneeseen ja Oberheim-syntikoihin pohjautuvan tavaramerkkisoundinsa pisimmälle. Pophitit 1999 ja *Little Red Corvette* on sijoitettu levyn alkuun, mutta sen jälkeen levy täyttyy pitkistä, minimalistisista, yksinkertaisen rumpubiitin ajamista biiseistä, joiden teksteissä ylistetään lihallisia iloja. *Let's Pretend We're Married* ja *Something In The Water (Does Not Compute)* ovat omassa lajissaan ylittämättömiä, pienin keinoin minuuttitolkulla pauloissaan pitäviä mestariteoksia, joista voi vetää yhtä lailla suuntaviivoja niin Kraftwerkiin kuin Funkadeliciin. Albumi oli samaan aikaan Princen siihenastisen uran kaupallisin ja kokeellinen.



PRINCE: SIGN'O'THE TIMES (1987)

Prince teki useita hyllytettyjä albumikonfiguraatioita ennen päätymistään tähän hengästyttävän monipuoliseen tupla-albumiin, joka *Purple Rainin* ohella yleisesti rankataan hänen parhaakseen. Levyiltä löytyy disco-bluesia (*U Got The Look*), gospelia (*The Cross*), upean limaisia balladeja (*Adore*), verevää live-funkia (*It's Gonna Be A Beautiful Night*) ja new wave-rockausta (*I Could Never Take The Place Of Your Man*). Kolmen albumin ajan jatkunut, koko ajan tiiviimmän yhteistyön muotoja saanut The Revolution -bändi oli historiaa ja Prince kasasi albumin pitkälti omassa yksinäisyydessään. Etenkin nimi-biisi ja *If I Was Your Girlfriend* ovat parhaita Prince-biisejä koskaan.



PRINCE: THE GOLD EXPERIENCE (1995)

1990-luvulla Prince oli hukassa. Levy-yhtiökiistojen aiheuttama nimenvaihdos, kaupallisesti laskusuunnassa ollut ura ja tragediat perhepiirissä (syntyessään kuollut lapsi, avioero) saivat aikaan sen, että Prince harhaili tyylistä toiseen ja taiteellisesti vuosikymmen oli hyvin epätasainen. Ensimmäinen Symbol-nimen alla julkaistu pitkäsoitto, *The Gold Experience* on aikakauden vahvimpia näytteitä. Siltä löytyy muun muassa ainoa Symbol-aikakauden hitti *The Most Beautiful Girl In The World*, vahvatunnelmainen bluesballadi *Shh* ja verevä stadionrock *Gold*.

Siinä missä suurin osa Prince-levyistä on hänen yksin vääntämiään, *The Gold Experience* nojaa suhteellisen paljon bändisoittoon.

